

Poslovni broj: Us I-375/2026

UPRAVNI SUD U SPLITU

za

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

TUŽITELJ AD 1: ALEN BULJUBAŠIĆ, OIB:52812117683, iz Baške Vode, J. Kaštelana 8,

TUŽITELJ AD 2: VLADE BULJUBAŠIĆ, OIB:12476439883, iz Splita, I. Gudelja 18,

TUŽITELJ AD 3: MARKO BULJUBAŠIĆ, OIB: 81857012723, iz Splita, I. Gudelja 18, svi zastupani po punomoćniku Mariju Vukoviću, odvjetniku iz Splita, Lovretska 27

TUŽENIK: MINISTARSTVO PROSTORNOG UREĐENJA, GRADITELJSTVA I DRŽAVNE IMOVINE REPUBLIKE HRVATSKE, OIB:95093210687, Zagreb, Ulica Republike Austrije 20

ŽALBA

II/ Presudom Upravnog suda u Splitu broj: Us I-375/2026 od 28. svibnja 2026. godine odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja od pod 1) do pod 3) kojim traže poništenje rješenja tuženika Ministarstva prostornog uređenja, graditeljstva i državne imovine Republike Hrvatske, Klasa: UP/II-361-05/25-22/3, Urbroj: 531-03-25- 4 od 18. prosinca 2025., te da se predmet vrati tuženiku na ponovno odlučivanje, kao i da se odbija zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

Navedena presuda i rješenje neosnovani su i nezakoniti, te protivni odredbama Zakona o općem upravnom postupku, stoga tužitelji pravodobno izjavljuju žalbu protiv presude Upravnog suda u Splitu broj: Us I-375/2026 od 18. svibnja 2026. godine iz svih žalbenih razloga propisanih člankom 126. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (NN 36/24).

III/ Pobijana presuda i rješenje temelje se na pogrešnom pravnom shvaćanju naravi utvrđene nezakonitosti, jer prvostupanjski sud očigledno pogrešno kvalificira odlučnu činjenicu – pogrešno označen upravni akt u izreci rješenja kao „ očitú pogrešku u pisanju” u smislu članka 104. Zakona o općem upravnom postupku.

Time je sud propustio uočiti da se u konkretnom slučaju ne radi o tehničkoj omašci, već o bitnoj nezakonitosti upravnog akta koja zahvaća sam predmet odlučivanja.

Prvostupanjski sud dakle pogrešno kvalificira situaciju kao „ očitú pogrešku u pisanju” iako je u konkretnom slučaju u izreci rješenja navedeno drugo rješenje (iz 2022. godine), dok se postupak obnove odnosi na posve drugi upravni akt (građevinska dozvola/rješenje iz 2024. godine).

Članak 104. Zakona o općem upravnom postupku primjenjuje se samo na tehničke pogreške, omaške u pisanju ili numeričke greške, dok se ne primjenjuje na pogrešno označen predmet postupka, pogrešno identificiran upravni akt ili pogrešnu dispoziciju izreke.

Ako je u izreci naveden pogrešan akt, onda nije riječ o pogrešci u pisanju nego o nezakonitoj i neodređenoj izreci.

Izreka upravnog akta mora biti jasna, određena, provediva i vezana uz predmet postupka, dok se u konkretnom slučaju izreka odnosi na akt koji nije bio predmet zahtjeva za obnovu čime izreka gubi svoju pravnu funkciju. Takva izreka nije samo pogrešna, nego je pravno neodrživa i neprovediva jer upravno tijelo uopće nije odlučilo o zahtjevu stranke već o drugoj stvari.

Sud u obrazloženju pobijane presude istodobno utvrđuje da postoji razlika između rješenja iz 2022. i 2024 godine i zaključuje da ta razlika nije pravno relevantna, što

predstavlja kontradikciju presude, jer ako se radi o različitim aktima onda to nije lapsus, a ako nije lapsus onda se članak 104. ZUP-a ne može primijeniti.

I iz samih utvrđenja suda nesporno je da klasifikacijska oznaka, urudžbeni broj i datum rješenja ne odgovaraju onom u odnosu na koji su tužitelji podnijeli prijedlog za obnovu postupka.

III/ Sud nije dao razloge zašto pogrešno označen upravni akt ne utječe na zakonitost i kako je moguće da se obnova odbacuje za akt koji nije predmet zahtjeva, čime je pobijana presuda nerazumljiva i neispitiva, što predstavlja bitnu povredu postupka.

U ovom postupku upravno tijelo nije odlučilo o zahtjevu za obnovu u odnosu na stvarni predmet što znači da zahtjev nije meritorno razmotren te da je stranci uskraćeno pravo na odlučivanje.

Ovo predstavlja jednu od najtežih povreda upravnog postupka.

Ako se dopusti da tijelo odlučuje o pogrešnom aktu, a sud to kvalificira kao „tehničku pogrešku“, onda je stranci faktično onemogućeno ostvarivanje prava na obnovu postupka, što je protivno članku 29. Ustava Republike Hrvatske te članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava.

Sudska praksa jasno zauzima stav da pogrešna identifikacija upravnog akta u izreci označava nezakonitost akta, a ne tehničku pogrešku, pa samim time članak 104. Zakona o općem upravnom postupku ne može sanirati pogrešan predmet odlučivanja.

Dakle, u ovom predmetu nije riječ o pogrešno napisanom broju rješenja već o tome da upravno tijelo nije odlučilo o onome što je stranka tražila, a sud je takvo postupanje pogrešno kvalificirao kao tehničku omašku što dovodi do situacije u kojoj predmet postupka postaje pravno nebitan, a sudska kontrola gubi svoj smisao.

Nadalje, nesporno je i da nikada nije od strane upravnog tijela donijeto rješenje o ispravku, koja činjenica i dodatno ukazuje da se ne radi o grešci iz rješenja, već je upravno tijelo donijelo upravni akt u odnosu na rješenje koje nije predmet tužiteljeva

prijedloga za obnovu postupka, a o ovome je prvostupanjski sud odbio raspravljati u pobijanoj presudi, radi čega ista ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama te je u tom dijelu nije moguće ispitati.

IV/ Zbog navedenog došlo je do pogrešne primjene Zakona na štetu tužitelja, a što je posljedica počinjenih postupovnih povreda.

Sve ovo ukazuje na površnost i paušalnu ocjenu pobijane presude i rješenja te se stoga podnosi ova žalba i predlaže da Visoki upravni sud RH donese

P R E S U D U

kojom se pobijane odluke (presuda i rješenje) gornjih oznaka preinačavaju na način da se usvaja tužbeni zahtjev tužitelja, kao i nalaze tuženiku naknaditi tužiteljima troškove upravnog spora uvećane za sastav ove žalbe.

U Splitu, 29. lipnja 2026. godine

*Tužitelji
po opunomoćeniku:*

Popis troška:

- sastav žalbe - 1.250,00 EUR + 20 % za zastupanje tužitelja ad 2 i 3
- PDV 25%

UKUPNO: 1.875,00 EUR